`Gij hebt de naam dat gij leeft…´ (Apocalypse 3:1)

Wanneer we na een vermoeiende werkdag terugkijken op wat we gedaan hebben, voelen we gewoonlijk de drukkende last van alle verplichtingen die we moesten vervullen. Dat komt omdat ons tempo van leven ons niet veroorlooft om stil te staan. We rennen van de ene verplichting naar de andere. En als we niet rennen, lopen we achter de feiten aan.

Onze hectische wereld is onvergelijkbaar met de tijd waarin het dagelijks leven bestond uit werk en gebed: 'ora et labora.' Toen het gebed begon te verdwijnen uit het dagelijks leven werd het devies: werk en ontspan - waarbij ontspannen meestal betekent: doe niets, denk niet na, zoek de verstrooiing. In onze tijd is er een nieuw, grimmig perspectief: werk en brandt op. In een wereld die in een adembenemend tempo voortraast, dreigen we opgejaagd te worden totdat we neervallen. Hoe kun je in zo´n wereld staande blijven?

Vroeg of laat komt er een moment waarop we ons realiseren: dit is de laatste dag van mijn leven. Zouden we dan nog hetzelfde denken over alle zogenaamde verplichtingen van ons bestaan?

Vanuit het standpunt van de eeuwigheid ziet alles er anders uit. Veel wat op aarde noodzakelijk lijkt, wordt onbeduidend of zelfs minder dan dat. Voor de geestelijke wereld zijn wij mensen wandelende doden: `Gij hebt de naam dat gij leeft, maar gij zijt een dode.´ Voor ons bekrompen nuttigheidsdenken is bidden of zitten aan een altaar verspilde tijd: we doen niets, we produceren niets, we verdienen niets. Maar voor de geestelijke wereld is dat anders: in het gebed, aan het altaar wordt ons sterfelijke bestaan tot leven gewekt. Daar omkleedt Christus ons vergankelijke wezen met het witte gewaad van zijn reine leven - opdat wij niet begraven ons eeuwig ter wille van ons tijdelijk leven.

Bastiaan Baan